

PEONY

คำสาปร้าย

나쁜
공작가의
하녀로

빙의했습니다

คุณชาย

ซาตาน

จูอาสา เขียน
Vitamin B แปล

5

บทที่ 10 Vivere o morire (2)

พวกเราได้กินอาหารมื้อแรกในช่วงบ่ายแก่ ๆ ทั้งที่เลยมือ
เที่ยงไปนานแล้วด้วยซ้ำ ฉันจ้องเล่านิโตรที่ตามติดฉันไม่ห่าง
เขมิง

เขาจึงอมยิ้มและเอ่ยถามว่า

“มีอะไรหรือ”

“ขยับไปตรงนั้นเถอะค่ะ มันกินลำบาก”

“ไม่เอา”

“ท่านดยุกจะอยู่อย่างนี้ทั้งวันเลยหรือคะ ใต้เวลาต้องไป
ทำงานแล้วไม่ใช่หรือคะ”

“พอลองคิดดูแล้ว ถึงจะไม่ใช่ห้องทำงาน ฉันก็ยังทำงาน
ได้อยู่ดี”

“...”

“เดี๋ยวเอาเอกสารไปไว้ที่ห้องนอนก็ได้”

“ไม่ได้ซีเกียจทำงานหรือหือคะ”

“ฉันเป็นผู้นำตระกูลนี่นะ”

ที่เขาพูดมาก็ถูก แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงได้รู้สึกอยากฟาดเขาสักป้าบ ฉันกระตุกมุมปากเล็กน้อยพร้อมกับวางถ้วยขนมหวานลง

“คนที่ร้องไห้แงไม่หยุดว่า ‘ฉันรักเธอ ฉันรักเธอ...’ เมื่อสักครู่นี้มีเหตุผลอะไรวะคะ”

“ล้อเล่นหรือเปล่า ฉันไม่เคยร้องไห้”

“หรือคะ”

ฉันยกไหล่

เลอันโตรบ้อนเซอร์รีผลหนึ่งใส่ปากฉันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เธอจะแก้มฉันก็ได้ ถ้ามันสนุกก็แก้มให้เต็มที่เลย เธอจะทำอะไรก็ได้ ขอแค่อย่าจากฉันไปก็พอ”

“คนที่ไปคือท่านดยุกต่างหากค่ะ”

“ยังเรียกฉันว่าท่านดยุกอยู่อีกหรือ...ตอนนี้น่าจะเรียกชื่อได้แล้วนะ ฉันรอมานานแล้วเนี่ย”

“ฮึ่ม”

ฉันครุ่นคิดพลางกายเม리트เซอร์รี่ทั้ง แต่เรียกว่าท่านดยุกก็ง่ายดีนี่

“เลอัน”

จู่ๆ เลอันโตรก็พุดออกมาราวกับอ่านใจฉันออก

“ไม่ใช่ชื่อเต็ม แต่ขอให้เรียกชื่อเล่นหรือคะ ทำอะไรให้สมกับตัวหน่อยเถอะค่ะ”

“ไหนบอกว่าชอบเพราะโตแล้วไง”

“...”

“หมายถึงขนาดตัวนะ”

“อ้อ ค่ะ”

ฉันเหลือบมองเลอันโตรที่ยิ้มหน้าตาเฉย จากนั้นเขาจึง
เอาหน้ามาถูกับไหล่ของฉันและพูดย้ำอีกรอบ

“เล อัน”

“ถ้าอย่างนั้นเรียกฉันว่าอีฟด้วยค่ะ อีฟ”

“ขอให้ฉันเรียกอย่างนั้นหรือ”

“ค่ะ ไหนบอกว่าอยากเรียกชื่อเล่นไงคะ”

“ได้สิอีฟ”

“ไม่เขินเลยนะคะ ที่ตอนเด็กบอกว่าฉันทำตัวเป็นเด็ก
อย่างนั้นอย่างนี้”

“ฉันไม่ใช่เด็กแล้วซะหน่อย ไซ้ไหมล่ะอีฟ”

เขาเน้นเสียงหนักที่ชื่อของฉัน ในเมื่อพยายามทำถึง
ขนาดนี้แล้วจึงยากจะปฏิเสธ อีกทั้งยังไม่มีเหตุผลที่จะต้อง
ปฏิเสธตั้งแต่แรกอยู่แล้วด้วย

ฉันลองพูดชื่อเลอันโตรจากปากตัวเองเป็นครั้งแรกใน
ชีวิตด้วยความฝืนใจเล็กน้อย

“เลอัน...”

“ก็เรียกได้นี้ จำได้ไหมที่เมื่อก่อนเธอเคยพูดว่าวันนี้ไม่มีทางมาถึงหรอก”

“จำไม่ได้ค่ะ”

แน่นอนว่าฉันจำได้ดี แต่สร้างทำเป็นไม่รู้และรีบหันหน้าไปทางอื่น

เลอันโตรม้วนผมฉันอย่างมีความสุขด้วยรอยยิ้มของผู้ชนะ

“ไม่นึกเลยว่าตัวเองจะรอก่อกองขนาดนี้”

“เก่งมากเลยคะ”

“อืม รู้นะ”

เลอันโตรคอยตามติดฉันทั้งวันจริงๆ เขาสั่งให้ผู้ช่วยเอากองเอกสารมาไว้ในห้องนอน ทำงานและกินข้าวโดยยกแขนข้างหนึ่งโอบเอาฉันไว้ด้วย

เวลาล่วงเลยผ่านไปจนรู้ตัวอีกทีก็มีดคำแล้ว สุดท้ายฉันก็ลงเอยด้วยการไม่ได้นอนและต้องตอบสนองการแสดงความรักของเขาด้วยร่างกายทั้งคืน

วันต่อมา ในที่สุดฉันก็ออกจากห้องนอนของเลอันโดรโดยปล่อยให้เขาอนหลับปุ๋ยอยู่อย่างนั้น

ฉันอาบน้ำเสร็จโดยมีเซเรน่าคอยดูแลและมานั่งลงตรงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งแล้วเริ่มหวีผม

เลอันโดรมาหาฉันในสภาพที่ยังมีน้ำหยดลงมาจากผมเหมือนตรงมาหาคนที่อาบน้ำเสร็จ เขายืนฟังผมด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่าไม่พอใจอะไรบางอย่าง

ฉันมองดูเสื้อเชิ้ตสีขาวที่เปียกชุ่มจนแนบติดกับผิวแล้วเอ่ยถาม

“เป็นอะไรไปคะ”

“ต้องอาบด้วยกันสิ”

“พูดอะไรที่มันเป็นไปได้หน่อยค่ะ”

“ตอนนี้พวกเราทำอย่างนั้นได้แล้วนี่”

“ก็ใช่ค่ะ”

เลอันโดรไม่รู้จักอายเลยหรือไง ฉันทำปากย่น

“ครึ่งหน้าอาบด้วยกันนะ”

“ครึ่งหน้าคือเมื่อไหร่คะ”

“คืนนี้”

เซเรนาที่พันผ้าพันแผลที่คอฉันอยู่ถึงกับตกใจจนแผล
พันแน่นขึ้นจนฉันหายใจไม่ออกและไอแฉะๆ เธอรีบขอโทษฉัน
อย่างลุกลี้ลุกกลนทันที

“ชะ...ขอภัยค่ะ เชิญพูดต่อได้เลยค่ะ ฉันไม่ได้อยู่ที่นี้ค่ะ”

เซเรน่าย้าอีกครั้งว่าตัวเองเป็นมนุษย์ล่องหน เลอันโดร
จึงพยักหน้าและยิ้มพอใจ

“ที่นี่มีแค่เราสองคนนะ”

“พูดอะไรคะ แปลกกันทั้งคู่เลย”

“แต่ว่าอีกไม่นานคุณหนูก็จะแต่งงานกับคุณท่านแล้ว ไม่ใช่หรือคะ”

“ใครบอก”

“ถูกต้อง”

คำตอบที่ดังขึ้นพร้อมกันมีความหมายไปคนละทิศละทาง

เลอันโตรซึ่งเดินมาด้านหลังฉันตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้โน้มตัวลงมารวมผมของฉันให้ไปรวมกันข้างหนึ่ง ก่อนจะก้มลงจูบต้นคอของฉันและกระซิบกระซาบข้างหู

“อีฟ ฉันหาเจ้าของดาบสั้นเจอแล้ว”

ฉันรีบบอกให้เซเรนาออกไปก่อน เมื่อเธอออกไปแล้ว เลอันโตรจึงนั่งลงบนปลายเตียงและนำจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากกระเป๋าหลังกางเกง

“ฉันเจอรถม้าที่พวกอัศวินพูดถึงก่อนหน้านี้แล้ว ในนั้นมีลูกชายคนที่สองของไวส์เคานต์อีโอราได้รับบาดเจ็บและนอน

สลบอยู่ เสื่อสีดำและรอยแผลไฟไหม้บนแขน หมอนั่นคือคนที่
พวกเราตามตัวอยู่”

“ผู้ชายคนนั้น...เป็นชนชั้นสูงหรือคะ”

“ใช่แล้ว มีหน้าซ้ำยังเป็นอัศวินของราชวงศ์อีกด้วย”

“...”

ฉันลุกพรุดพราดหลังจากได้ยินคำอธิบายของเขา ก่อน
จะนึกถึงแววตาอันคมกริบของจักรพรรดิที่พยายามจะกดดันฉัน
ขึ้นมา

“พวกเราจับหมอนั่นมาขังไว้ที่คุกหาสน์แล้ว ฉันกำลังจะ
ไปสอบสวนหมอนั่นเดี๋ยวนี้”

“ฉันขอไปด้วยได้ไหมคะ”

“จะไปที่ก็ได้ แต่เธอจะไม่ใช่อะไรจริงหรือ หมอนั่นน่าจะ
ไม่ได้อยู่ในสภาพที่น่าดูเท่าไรนะ”

ฉันกลืนน้ำลายดังเอือกและพยักหน้าอย่างคิณหัก ถ้า
แม้แต่เลอันโตรซึ่งไม่สะทกสะท้านกับเรื่องแปลกประหลาดยัง
ออกปากเตือน แสดงว่าฉันน่าจะน่าสยดสยองมากทีเดียว

เลอันโตรถอนหายใจเอือกใหญ่เมื่อเห็นสีหน้าของฉัน ฉัน
รู้ตัวดีว่าตัวเองหน้าซีดขนาดไหนถึงแม้จะไม่ได้ส่องกระจกก็ตาม

“เธอพัก่อนอีกสักหน่อยดีกว่า เดี่ยวฉันเรียกกลีเลียนามา
อยู่เป็นเพื่อน”

“ไม่ค่ะ ฉันจะไปด้วยค่ะ”

เลอันโตรไม่ห้ามฉันอีกต่อไป ฉันจึงลุกขึ้นเดินตามหลัง
เขาไปเงียบๆ จากนั้นเขาก็เดินมายืนข้างกับฉันและจับมือ

“ไม่เคยคิดมาก่อนเลยค่ะว่าในคุกหาสน์มีสถานที่ที่
เหมือนคุกด้วย”

“ไม่ใช่แค่เหมือนนะ แต่เป็นคุกจริงๆ เลยต่างหาก มี
เครื่องทรมานด้วยนะ”

ฉันสะดุ้งเอือกและแหงนหน้าชมองเลอันโตรที่พูดราวกับ
เป็นเรื่องปกติ

เขาจึงมีท่าทางสงสัยว่าตัวเองพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า

“เพราะอย่างนั้นถึงบอกว่าสภาพไม่ค่อยน่าดูเท่าไรใช่ไหมคะ”

“ในเมื่อเอาแต่ปากแข็งก็ต้องมีลงไม้ลงมือกันบ้าง”

ดวงตาสีฟ้าของเขาดูชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก เขาพาฉันมาจนสุดโถงทางเดินของชั้นล่าง เป็นคนรับใช้อยู่ในคฤหาสน์มาตั้งหลายปี แต่ฉันไม่เคยผ่านมาแถวนี้แม้แต่ครั้งเดียวเพราะความใหญ่โตมโหฬารของคฤหาสน์

ประตูที่ทำจากไม้ปรากฏขึ้นตรงหน้าเมื่อเดินมาถึง จากนั้นเขาจึงหยิบกุญแจออกมาไขประตู

ดูจากภายนอกแล้ว ที่นี้ก็ดูเหมือนห้องเก็บของธรรมดา แต่ภายในมีบันไดทอดลงไปชั้นล่างด้วย ถึงแม้จะมีเทียนติดอยู่ตามผนัง แต่ก็ยังมีมืดและชื้นอยู่ดี

เมื่อฉันบีบมือข้างที่จับมือเลอันโตรอยู่ เขาจึงก้มลงมามองฉันและพูดด้วยความกังวล

“จะกลับไปอยู่กับลิลลี่ลิลลี่ได้นะ มันไม่ใช่สิ่งที่เธอควร
มาเห็นเลยจริงๆ”

“เขาคือคนที่พยายามจะฆ่าฉันนะคะ ฉันอยากเห็นชัดๆ
กับตาตัวเองค่ะ”

“ตามใจแล้วกัน”

เลอันโตรพยักหน้าและเริ่มเดินลงไปตามบันได บันได
ยาวลงไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด หลังจากเดินไปได้สักครึ่งหนึ่งก็เจอ
ประตูเหล็กหนักอีกบานหนึ่ง เลอันโตรจึงหยิบกุญแจถือดอกหนึ่ง
ออกมา

“คุณท่านครับ”

เมื่อผ่านประตูเหล็กเข้าไป เอมานูเอลจึงกล่าวทักทาย
เลอันโตรด้วยสีหน้าเคร่งขรึมอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนทันที
จากนั้นเขาก็ตุกใจหลังจากเห็นฉันยืนอยู่ข้างเลอันโตร

“คุณหนู ตั้งแต่ตรงนี้ไป มันค่อนข้างจะ...”

เลอันโตรยกมือขึ้นห้ามเอมานูเอลเหมือนกับไม่อยากพูด
อะไรซ้ำๆ เอมานูเอลจึงทำตัวไม่ถูกและได้แต่ลูบหลังคอไปมา

เลอันโตรเอ่ยถามเอมานูเอลโดยไม่หันไปมองเขา

“ฟื้นแล้วหรือยัง”

“หมดสติไปสักครูแล้วครับ แต่ถ้าสาดน้ำน่าจะตื่น”

เอมานูเอลอธิบายเกี่ยวกับการทรمانนักลอบสังหารให้ฟัง คิ้วของฉันท้อยๆ ขมวดมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อได้ยินเรื่องพวกนั้น

การบรรยายถึงการกระทำอันโหดร้ายที่เคยเห็นแค่ในหนังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ในที่สุดฉันก็รู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาเมื่อถึงส่วนที่เล่าว่ามีการถลกผิวหนัง

“คุณหนู ไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือครับ”

“เขาคือคนที่ฆ่าลอเรนโซ ฉันทเลยอยากเห็นกับตาว่าหน้าตาเขาเป็นยังไงค่ะ”

ฉันรวบรวมสติให้กลับมาเหมือนเดิม ถ้าทำตัวอ่อนแอตอนนี้ เลอันโตรกับเอมานูเอลคงรีบให้ฉันกลับไปเป็นแน่

จะเป็นอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด ฉันต้องได้เห็นว่านักลอบสังหารทุกขัทรมานเพียงใดกับตาตัวเองก่อน ความคับแค้นใจเรื่องลอเรนโซจึงจะบรรเทาลงได้ ถึงแม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

“ทางนี้ครับ”

เอมานูเอลนำทางพวกเราไปยังคุกที่มีลูกกรงหนา กลิ่นคาวเลือดโชยมาเตะจมูกฉันอย่างจัง เลอันโดรเดินเข้าไปใกล้ห้องขังด้วยสีหน้าไร้อารมณ์และเอียงคอมอง

“ตื่น นอนหลับสบายเชียวนะ”

สภาพของนักลอบสังหารที่เห็นจากไกลๆ ดูน่าอนาถเป็นอย่างมาก มือและเท้าบิดเบี้ยวผิดรูป เล็บมือที่ยังมีเนื้อติดอยู่กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น

พอเอมานูเอลสาดน้ำสีดำในถังน้ำเข้าไปในห้องขัง นักลอบสังหารจึงลืมตาตื่นขึ้นพร้อมกับส่งเสียงโอดครวญ

“อูย...โอย...”

“ยังไม่ได้ตัดลิ้นใช่ไหม”

“ยังครับ ยังไม่ได้แต่จะต้องบริเวณใบหน้าครับ ต้องมองเห็นและได้ยินจึงจะพูดได้”

ตาขาวปรากฏบนใบหน้าที่เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด

เลอันโดรถือไม้ยาวที่พึงผนังขึ้นมาและสอดเข้าไปในห้อง
ซัง นักลอบสังหารไออย่างหนักเมื่อโดนกระทิงหน้าอก

“แค็กๆ! พอแล้ว...ได้โปรด”

เลอันโดรไม่ได้ทำรุนแรงเท่าไร แต่นักลอบสังหารกลับ
หวาดกลัวจนนิ่งขดตัวคล้ายกับหนอน

“ถ้าอยากให้หยุดก็บอกมาสิว่านายของแกคือใคร”

“ฆ่าฉันยังดีกว่า!”

“ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก”

เลอันโดรที่พยายามจะเกลี้ยกล่อมในตอนแรกเริ่มน้าวหน้า

“ฉันรู้ตัวตนที่แท้จริงของแกแล้ว นี่ก็ว่าเป็นนักลอบ
สังหารกระຈอกๆ ซะอีก แต่ที่ไหนได้กลับเป็นถึงขุนนางแถว

ซานเมือง การไต่เต้าคงจะลำบากน่าดูนะถึงได้มารับงานสกปรก
อย่างนี้”

“หนวกหู รีบ ๆ ฆ่าซะสิ!”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก ใครส่งแกมา”

เลอันโดรนั่งยองๆ ลงกับพื้น ก่อนจะเท้าคางบนหัวเข่า
และเอ่ยถามอย่างไร้อารมณ์

“จักรพรรดิหรือ”

นักลอบสังหารส่ายหน้าปฏิเสธอย่างแรง แต่ปฏิกิริยาที่ดู
รุนแรงกลับกลายเป็นน่าสงสัยเสียมากกว่า

บริเวณหนึ่งศีรษะที่ถูกถลกออกคงจะเจ็บปวดน่าดู นัก
ลอบสังหารจึงคอดกัณฑ์

เลอันโดรไม่คิดจะสนใจอยู่แล้ว เขาสืบสวนต่อไปโดยไม่
ให้เวลาได้หยุดพัก

“มันสัญญาว่าจะมอบความมั่งคั่งและตำแหน่งให้แก่ใช้
ใหม่ แล้วแกก็เชื่อมั่นสนิทใจอย่างนั้นหรือ”

“บอกแล้วไงว่าไม่ แค็ก!”

“ถ้าไม่รีบสารภาพ ฉันจะทำลายล้างวงศ์ตระกูลของแก”

“อย่าพูดอะไรไร้สาระ...”

“ฉันมีอำนาจพอจะทำอย่างนั้นนะ”

นักلوبสังหารเริ่มกระวนกระวายใจเมื่อเลอันโตรูเรื่อง
ตระกูล

เลอันโตรูใช้ไม้ยาวแทงลงไปบนแปลของนักلوبสังหาร
พร้อมกับอธิบายสมมติฐานของตัวเองให้ฟัง

“บุคคลซึ่งมีอำนาจพอที่จะส่งอัศวินของราชวงศ์มาได้มี
แค่องค์จักรพรรดิเท่านั้น เพราะนอกจากจักรพรรดินี้จะอ่อนแอ
แล้ว พวกเจ้าชายก็ยังเด็กเกินไป ส่วนองค์รัชทายาทก็ไม่มีทาง
ทำเช่นนี้แน่นอน องค์จักรพรรดิมีเหตุผลอะไรถึงได้ทำเช่นนี้”

“ขออ้อละ! หยุดเถอะนะ! ได้โปรด...”

“งั้นก็ตอบมาสิ”

“ไม่รู้! บอกว่าไม่รู้ไง! อ้าก!”

“นั่นสินะ จักรพรรดิผู้สูงส่งไม่มีทางบอกเหตุผลกับพวก
ไร้ค่าอย่างแกหรอก”

เมื่อเลอันโดรเห็นแบบนั้น นักลอบสังหารจึงนำดา
กลอเป้าและตะโกนลั่นทันที

“ฆ่าฉันสิ! ฆ่าเลย!”

“ตกลง แกจะได้ตายแน่ รวมถึงตระกูลของแกด้วย อีโอรา
ใช่ไหมนะ”

“อย่าเอาตระกูลของฉันเข้ามาเกี่ยว! ฉัน...ตัดสินใจทำ
ด้วยตัวเองคนเดียว!”

ความสิ้นหวังปรากฏขึ้นบนใบหน้าของนักลอบสังหาร
ใบหน้าที่แดงก่ำเริ่มบิดเบี้ยวจนผิดรูป

“ฉันจะฆ่าแกและจบเรื่องนี้ลง หลังจากได้รู้แล้วว่าคนที่ส่ง
เจ้ามาคือใคร...ว่าแต่ว่าแกเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ทำลาย
ล้างวงศ์ตระกูล’ ใช่ไหม ฉันไม่ได้ต้องการเหยียบย่ำตระกูลของ
แกให้จมดิน แต่ฉันจะตามล่าและฆ่าทีละคน ถึงจะหนีไปก็เปล่า
ประโยชน์เพราะฉันจะไล่ตามไปจนถึงที่สุด”

“...”

“ฉันดูเหมือนล้อเล่นอยู่หรือเปล่า”

มุมปากของเลอันโตรยกขึ้น

“ตอนนี้ยังไม่สายไปนะ โอกาสสุดท้ายแล้ว”

นักلوبสังหารตัวสันและกล่อทราวกับครุ่นคิด

เลอันโตรจ้องมองเขาและกวัดแกว่งไม้ยาวจนกระทั่ง
กับศีรษะของนักلوبสังหารเข้าอย่างจัง เขาร้องโอดโอยเสียงดัง

“สมองของแกไม่ค่อยแล่นเท่าไรนะ”

เลอันโตรพูดหน้าตาเฉยพลางเช็ดเลือดที่กระเซ็นมาโดน
แก้มตัวเองออก แต่ถึงอย่างนั้นนักلوبสังหารก็ยังไม่ปรีปากอยู่
ดี เลอันโตรจึงยกไม้ยาวขึ้นมาอีกครั้ง

“อ้าก! ได้โปรด พอแล้ว! องค์จักรพรรดิเป็นผู้บงการ! ใช
แล้ว...ถูกต้อง! พระองค์ตรัสว่า การที่เชื้อพระวงศ์รับหญิง
สามัญชนเข้ามาเป็นนายหญิงของตระกูล...คือเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้!”

“คิดจะฆ่าคนด้วยเหตุผลเพียงเท่านั้นเองหรือ”

“ระ...เรื่องนั้น...”

“ต้องมีเหตุผลอย่างอื่นอยู่อีกแน่นอน บอกทุกอย่างที่แกรู้
มา”

“ฉันจะไปรู้พระประสงค์ของผู้ส่งส่ได้ยังไง!”

“นั่นสินะ ที่แกพูดก็ถูก”

เลอันโตรพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของนักلوبสังหาร
ก่อนจะหลับตาลงสักครู่หนึ่งและกำมือข้างที่ถือไม้ยาวแน่นขึ้น

พลังอันมหาศาลเคลื่อนผ่านฝ่ามือที่มีเส้นเลือดปูดโปน
ในขณะที่เดียวกับที่เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง

“ตะ...เดี๋ยวก่อน! แล้วตระกูลของฉันล่ะ ท่านไวเคานต์
อีโอราจะไม่ใช่อะไรใช่ไหม”

“ไม่มีทางซะหรงอก”

“ไม่เห็นเหมือนกับที่สัญญา อีก!”

ในที่สุด คอของนักلوبสังหารก็พับลงในสภาพหมดลมหายใจ

เลอันโดรบัดมือพร้อมกับออกคำสั่งเอมานูเอล

“ไปตามตัวมาให้หมด ไม่ว่าจะเป็นท่านไวเคสนต์อีโอรา เครือญาติที่เป็นสายตรงและไม่ตรง รวมไปถึงลูกนอกกฎหมาย”

“รับทราบครับ แล้วจะจัดการกับร่างของหมอนี่ยังไงดีครับ”

“เดี๋ยวฉันจัดการเอง แล้วก็...คนที่ทำร้ายอีฟมีสองคนใช่ไหม ได้ตรวจสอบประวัติของคนที่ยายเพราะถูกไฟคลอกแล้วหรือยัง”

“เป็นอัสวินทั่วไป ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อื่นๆ ครับ เกิดมาเป็นเด็กกำพร้าและโชคดียิ่งได้เข้ามาเป็นอัสวินประจำราชวงศ์ครับ”

“น่าเสียดายนะ”

พูดจบเลอันโดรก็หันมามองฉัน ฉันจึงซ่อนปลายนิ้วที่ซ่อนระริกไว้และเงยหน้ามองเขาอย่างนิ่งๆ

“เพราะอย่างนี้ฉันถึงได้บอกว่ายามาเลย”

เขาลดมุมปากลงและสำรวจดูกิริยาอาการของฉัน

ฉันพยายามระงับอาการคลื่นไส้ไว้ แต่พออำปากก็อาเจียนเอาของที่กินมาออกมาจนหมดไส้หมดพุง เลอันโตรรีบเข้ามาช่วยลูบหลังฉันเบาๆ

“ขึ้นไปกันเถอะ ไปพักผ่อนสักครู่ดีกว่า”

ฉันรู้สึกเหมือนกระเพาะและลำไส้ถูกบีบอย่างแรงจึงต้องค่อยๆ ยึดตัวขึ้นพร้อมกับเช็ดริมฝีปาก

เพิ่งเคยเห็นเลอันโตรเป็นอย่างนี้ครั้งแรกจึงรู้สึกแปลกตาไม่น้อย เขาเป็นคนที่เย็นชาได้ถึงขนาดนี้เลยหรือนะ แต่เลอันโตรที่เคยอ่านมาในนิยายก็เป็นคนอย่างนี้อยู่แล้วนี่นา

ภาพที่เขาเคยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ต่อหน้าฉันหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย ฉันใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากเอาไว้และมองเลอันโตรเงิบๆ

“ฉัน น่ากลัวหรือ”

“...”

“เพราะอย่างนี้ไง ฉันถึงไม่อยากให้เธอมาเห็น...”

เลอันโตรมองฉันพลางกัตรีมฝีปาก

ชายที่มีอำนาจมากพอที่จะลบตระกูลหนึ่งออกไปจาก
บันทึกได้มีอะไรจะต้องระมัดระวังอีก ฉันยกแขนที่เกร็งอยู่ขึ้นมา

“กลับขึ้นไปกันเถอะค่ะ”

เลอันโตรประคองฉันเดินขึ้นบันได แต่ดูเหมือนว่าเขาจะ
คิดว่าฉันกลัวเขาจึงเว้นระยะห่างจากฉันเล็กน้อย

ฉันจึงคว้าข้อมือเลอันโตรและดึงเข้าหาตัว

“เลอันเคยบอกไม่ใช่หรือคะว่าไม่คิดจะปล่อยฉันไป
เพราะฉะนั้นอย่าออกห่างจากฉันสิคะ”

ฉันเกี่ยวแขนเขาพร้อมกับเอนศีรษะพิงเขา ฉันรู้สึกผิดที่
ทำให้เขาต้องเป็นห่วงฉันขนาดนี้ แต่ฉันไม่กลัวเลอันโตรแม้แต่นิดเดียวจริงๆ

เขาจ้องมองฉันด้วยนัยน์ตาสั่นไหว ก่อนจะส่ายหน้าและ
เดินฉันออก

“ตัวฉันมีกลิ่นเลือด”

“ส่วนฉันก็มีกลิ่นอ้วกในกะ”

“เรื่องนี้จริงๆ เลย...”

เลอันโตรหัวเราะหึๆ ก่อนจะคว้าแขนอันอ่อนแรงของฉัน
ไว้

ฉันกุมหน้าผากเพราะรู้สึกวิงเวียนศีรษะ ใจจริงแล้วฉัน
อยากนอนลงเสียตรงนี้ แต่มีบางอย่างที่ต้องพูดกับเลอันโตร
เสียก่อน

“จักรพรรดิตั้งใจจะฆ่าฉันจริงๆ หรือคะ”

“ใช่ ตอนแรกฉันก็แค่คาดเดา แต่หมอนั้นยอมรับ
สารภาพออกมาตรงๆ แล้ว”

“ความจริง...”

ฉันเล่าเรื่องวันที่ได้เข้าเฝ้าจักรพรรดิสองต่อสองให้
เลอันโดรฟัง จักรพรรดิพยายามถามซ้ำใช้เรื่องคำสาปและมอง
ออกว่าฉันกำลังโกหกอยู่ รวมถึงยังขู่ว่าจะลงโทษสถานหนัก
ด้วย

หลังจากฟังฉันเล่าจบ สีหน้าของเลอันโดรก็เคร่งเครียด
ขึ้นมาก เขาเอ่ยถามฉันด้วยน้ำเสียงที่พยายามสะกดกลั่นความ
โกรธเอาไว้

“แล้วทำไมเธอถึงเพิ่งมาบอกเอาตอนนี้”

“ฉันไม่ยากทำให้กังวลนะคะ...”

“เธอ...”

เลอันโดรถอนหายใจและลูบหน้าตัวเองอย่างแรง ฉันจึง
ก้มศีรษะลงและพูดหยาบๆ

“จากนี้ไปฉันจะเล่าให้ฟังทุกเรื่องค่ะ ฉันไม่คิดจริงๆ ค่ะ
ว่ามันจะเป็นแบบนี้”

“อืม...”

เขามองฉันเงิบๆ สักครู่ก่อนจะพูดต่อไป

“นั้นก็พอดีเลย นั่นแสดงว่าเรื่องสามัญชนกับเชื้อพระวงศ์ เป็นแค่ข้ออ้างเท่านั้น ต้องมีเหตุผลอย่างอื่นอีกแน่นอน ซึ่ง อาจจะเกี่ยวข้องกับ ‘คำสาป’”

“เพราะฉันเกี่ยวข้องกับคำสาปของคุณ จักรพรรดิก็เลย จะฆ่าฉันหรือคะ”

“ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นแล้วทำไมถึงมาถึงขุ่เธอล่ะ”

“มันก็...นั่นสิคะ”

แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็นึกไม่ออกเลยว่าทำไมจักรพรรดิ ตั้งใจจะฆ่าฉัน การถอนคำสาปที่ก่อกวนชีวิตของเลอันโดรได้ก็นับว่าเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ

“ฉันเคยสืบเรื่องคำสาปในช่วงที่เธอออกจากคุกหาสน์ไป ทั้งบาทหลวงและผู้มีเวทมนตร์ที่เคยรักษาฉันตอนถูกสาปก็ตายไปหมดแล้ว”

เลอันโดรพุตพลงลูปหลังต้นคอ ดูเหมือนจะมีแค่จันคน
เดียวที่ไม่คิดอะไรเลยเกี่ยวกับคำสาปที่สลายไปราวกับ
ปาฏิหาริย์

“ก็ไม่น่าแปลกไม่ใช่หรือคะ เรื่องมันก็ผ่านมาเป็นสิบปี
แล้ว”

“ไม่ใช่อย่างนั้น พวกเขาถูกฆ่าทันทีหลังจากคำสาปหมด
ฤทธิ์”

“...”

“และคนที่ฆ่าพวกเขาซึ่งมีตำแหน่งใหญ่โตได้...ก็มีแค่
จักรพรรดิเท่านั้น”

“แต่ทำไมล่ะคะ ทำไมถึงต้องทำอย่างนั้นด้วย”

“แสดงว่าจักรพรรดิน่าจะปิดบังบางอย่างแน่นอน”

จักรพรรดิสั่งหารทุกคนที่เกี่ยวข้องกับคำสาป ซึ่งครั้งนี้
เขาเพิ่งเล็งมาที่จัน

แต่เรื่องที่ฉันเป็นคนถอนคำสาปให้เลอันโตรเป็น
ความลับที่มีแค่ฉันกับเขาที่รู้ี่นา...

เลอันโตรไม่มีทางบอกเรื่องนี้กับใครแน่นอน ส่วนฉันเอง
ก็ปิดปากเงียบมาโดยตลอด

“ตอนนี้คงถึงเวลาสืบเรื่องนั้นแล้ว จักรพรรดิตั้งใจจะ
ปิดบังอะไรกันแน่”

ฉันมองดูเลอันโตรที่เอาแต่ครุ่นคิดพร้อมกับเคาะศีรษะ
ตัวเองเบาๆ ฉันน่าจะอ่านนิยายมาให้ละเอียดกว่านี้ ถ้ารู้
เนื้อเรื่องในนิยายทั้งหมดก็คงไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นตั้งแต่แรก

ฉันผัดเองที่เอาแต่อ่านฉากที่มีเลอันโตรซ้ำๆ เพราะชอบ
เขามาก

“แต่ในเมื่อฝ่ายนั้นเริ่มก่อน ฉันก็อยู่เฉยไม่ได้หรอก”

“เดี๋ยวก่อนค่ะ”

ฉันรีบคว้าชายเสื้อเลอันโตรไว้แล้วก็ถึงกับตัวแข็งเป็นหิน
เมื่อได้สบตากับดวงตาสีฟ้าอันเยือกเย็น

“เธอคงไม่ได้พยายามจะห้ามฉันใช่ไหม จักรพรรดิตั้งใจ
จะฆ่าเธอนะ”

“แต่เขาเป็นถึงจักรพรรดิใช่ว่านะคะ”

“ฉันไม่สน”

“ในสถานการณ์บ้านเมืองเช่นนี้ คุณจะเป็นศัตรูของ
จักรพรรดิหรือคะ”

เลอันโตรไม่ตอบอะไรราวกับตัดสนใจทุกอย่างแล้ว

ฉันคงห้ามเขาไม่ได้อีกต่อไป ตอนนี้ฉันรู้สึกสิ้นหวัง
เหลือเกิน

“อย่าร้องไห้สิ”

“ไม่ได้ร้องค่ะ ก็แค่...เฮ้อ เลอัน อย่าตายนะคะ”

“ทำไมถึงสรุปไปอย่างนั้นแล้วล่ะ”

เขาเอียงคอมองฉันด้วยความสงสัย แต่ฉันเอาแต่ยกมือ
ขึ้นปิดหน้าและถอนหายใจโดยไม่พูดอะไร

“อีฟ”

“...”

“ฉันไม่ตายหรอก ฉันยังอยากมีชีวิตอยู่กับเธอไปนานๆ”

“เลอันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนอายุสั้นลงไปหลายปีเลยอะ”

“เป็นไปได้ที่ไหนกัน”

เลอันโตรพยุงฉันที่แขนขาอ่อนจนจะทรุดลงไปกับพื้น
หลายครั้งขึ้นมา ก่อนจะพาฉันไปที่ห้องนอน

“ฉันอยากอาบน้ำด้วยกันนะ แต่เห็นที่วันนี้คงจะไม่ได้
แล้ว มีเรื่องที่ฉันต้องจัดการเพิ่มขึ้นมาเยอะเลย”

ท่าทางของเลอันโตรดูเสียดยจากใจจริง ฉันจึงไม่รู้ว่า
ควรทำอย่างไรต่อดี เขาใจเย็นขนาดนั้นทั้งที่เพิ่งฆ่าคนได้
อย่างไร

เลอันโตรดันฉันเข้าไปในห้องและเรียกเซเรน่า แต่ฉันรัง
ตัวเขาที่กำลังจะเดินออกไปไว้และเอ่ยถาม

“จะไปไหนอะ”

“ลานฝึกนะ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ ถึงฉันจะอยากชัตหน้า
จักรพรรดิซะเดี๋ยวนี้ แต่ก็ยังทำไม่ได้เพราะไม่รู้ว่าสงครามจะ
เริ่มต้นขึ้นเมื่อไหร่ ฉันต้องเตรียมกำลังอัศวินเอาไว้ก่อน”

“ได้ยินอย่างนั้นฉันก็วิ่งตัวเลอันโตรที่จูบหน้าผากฉันแล้ว
เดินออกไปไม่ได้”

ถ้ารู้ว่าเหตุการณ์จะเป็นอย่างนี้ ฉันคงจะซ่อนตัวไม่ให้
เลอันโตรหาเจอตั้งแต่ตอนที่ถูกล้อออกจากคุกหาสน์แล้ว

ฉันสิ้นหวังเพราะรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองคือสาเหตุของ
ความพังพินาศที่กำลังจะมาถึง

“ตายจริง คุณหนูคะ ทำไมถึงมานั่งกับพื้นเย็นๆ อย่างนี้
ล่ะคะ ร่างกายยังไม่ค่อยแข็งแรงเลย”

เซเรนาที่เข้ามาพอดีรีบพยุงฉันแล้วพาไปห้องอาบน้ำ
เซเรนารองน้ำร้อนจนเต็มอ่างอาบน้ำแล้ว จึงประคองฉันลงไปใน
นั้น

“ผมแห้งเสียหมดเลยล่ะ คุณหนูต้องกินอาหารที่มี
สารอาหารครบถ้วนให้เพียงพอนะคะ”

“อืม”

“สงครามจบลงเมื่อไหร่ คุณหนูก็จะได้เป็นดัชเชสแล้ว
ต้องเตรียมตัวไว้ตั้งแต่ตอนนี้เลยนะคะ”

“ถ้าสงครามจบลง แล้วเลอันกลับมาไม่ได้ล่ะ...”

“ทำไมพูดเป็นलगร่ายอย่างนั้นคะ คุณท่านเป็นถึงอัศวิน
ที่เก่งกาจที่สุดในจักรวรรดิเชียวนะคะ”

เซเรน่าต่อว่าฉัน แต่เสียงของเธอกลับไม่ทะลุเข้ามาในหู
ของฉันแม้แต่นิดเดียว

ถึงแม้ว่าเลอันโตรจะแข็งแกร่งจนน่าทึ่ง แต่ถ้าเขาเป็น
ศัตรูของจักรพรรดิ นั่นหมายความว่าความมั่นคงจะจบลงเหมือนกับนิยาย
นะสิ

หรือว่านี่คือโชคชะตาของเลอันโตร ไม่ว่าพยายามคิด
เท่าไรก็หาวิธีหลีกเลี่ยงไม่ออกเลย

ฉันล้มตัวนอนลงบนเตียงหลังจากอาบน้ำเสร็จ ไม่อยาก
อยู่ในโลกที่ไม่มีเลอันโตรเลย มันต้องลงเอยอย่างนี้จริงหรือ ฉัน

ไม่สนว่าเรื่องนี้จะจบลงอย่างไร แต่ขอแค่เลอันโตรไม่ถูกประหาร
ก็พอ

ฉันผล็อยหลับไปเมื่อไรก็ไม่รู้ ก่อนลืมนตาตื่นขึ้นมาเพราะ
สัมผัสที่ลึบไล่เส้นผมอย่างนุ่มนวล เลอันโตรนั่งอยู่ตรงขอบเตียง
ในสภาพที่อาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เรียบร้อยแล้ว

“หลับสบายไหม”

“จะหลับสบายได้ยังไงคะ ในเมื่อเลอันทิงระเบิดไว้แล้ว
หายไปแล้ว”

“แต่ก็ดูหลับปุ๋ยดีนี่ น่าน้อยใจจัง นึกว่าเธอจะนอนไม่หลับ
ซะอีกถ้าฉันไม่อยู่”

เขาหยอกฉันเล่นเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

แต่กลับเปล่าประโยชน์ ฉันทำสีหน้าเคร่งขรึมพร้อมกับ
บัดมือเลอันโตรออก

“อย่าตายนะคะ ถ้าเลอันตตาย ฉันก็คงตายเหมือนกัน”

“เลิกพูดอย่างนั้นได้แล้ว เหตุผลอะไรที่ทำให้เธอคิดว่าฉันจะตาย ถึงจะโดนอัครวินหลายสิบคนรุม ฉันก็มั่นใจว่าชนะแน่นอน”

“เก่งมากเลยคะ”

ในนิยายเขาแพ้ดิเอโกและอัครวินของราชวงศ์ราบคาบ และลงเอยด้วยการถูกลงโทษประหารชีวิต จากจบที่พยายามหลีกเลียงมาโดยตลอดกำลังจะมาถึงแล้ว

“เธอเชื่อมั่นใจจ้ะว่าฉันจะแพ้ ฉันไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้นซะหน่อย”

“แต่อนาคตข้างหน้าเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนนะคะ”

“ถูกต้อง เธอไม่รู้ ฉันเองก็ 모르 อ้อ แต่ฉันรู้อยู่อย่างหนึ่งนะ พวกเราจะแต่งงานกัน”

“บอกแล้วไงคะว่าอย่าแอบขอแต่งงานแบบเนียนๆ”

กำลังเครียดอยู่ดีๆ สุดท้ายก็ต้องมาหัวเราะเพราะการหยอกล้อของเขา

“ยัมแล้ว” เลอันโตรพึมพำเบาๆ พร้อมกับจวบลงบน
เปลือกตาของฉัน

“เธอเป็นอย่างนี้ แล้วฉันจะปล่อยไว้ได้ยังไงเนี่ย”

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่าไปค่ะ”

“อีฟ”

“...”

ฉันหลบตาของเลอันโตรที่มองมาด้วยความเสียตาย เขา
นิ่งไปสักครู่หนึ่งก่อนจะพูดเบาๆ ว่า

“มีคำสั่งให้ไปออกกรบแล้ว”

จักรพรรดิแจ้งว่ารวบรวมกำลังทหารเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่ใช่
หรือ สงครามจะต้องเกิดขึ้นในวันใดวันหนึ่งก็จริง แต่นี่มันเร็ว
กว่าที่คิดไว้มาก

เมื่อความสงสัยปรากฏขึ้นบนใบหน้าของฉัน เลอันโตรจึง
อธิบายให้ฟังทันที

“อาณาจักรอัมโบรเซตติและดินแดนเล็กๆ ที่เป็นพันธมิตรเริ่มบุกเข้ามาทางใต้ของจักรวรรดิแล้ว สถานการณ์จึงเร่งด่วน และในเมื่อเจ้าชายยังไม่หายดี ฉันจึงต้องไปเป็นแม่ทัพแทน”

“แล้วต้องไปเมื่อไหร่คะ”

“ต้องออกเดินทางพรุ่งนี้”

“จัดการ...ให้ราบคาบเลยนะคะ”

ฉันกำมือแน่น ฉันไม่คิดว่าเลอันโดรจะเป็นฝ่ายแพ้ในสงครามครั้งนี้ แต่ที่เป็นห่วงคือเหตุการณ์หลังจากนั้นมากกว่า

“ถ้าบาดเจ็บกลับมาจะโดนดุนะคะ”

“มันอาจจะจบลงก่อนที่จะฉันจะได้เข้าร่วมก็ได้”

“หมายความว่าอาณาจักรอัมโบรเซตติไม่มีโอกาสได้รับชัยชนะเลยหรือคะ”

“ที่จักรพรรดิส่งฉันไปตั้งแต่แรกก็เพราะ ต้องการจะเสริมความแข็งแกร่งนะสิ”

ถึงแม้จะฟังดูน่าหมั่นไส้แปลกๆ แต่ก็ป็นคำพูดที่ถูกต้อง

แม้แต่ในนิยายเลอันโตรก็มีกองกำลังที่แข็งแกร่งมากพอที่จะก่อกบฏได้ ดังนั้นการส่งเขาไปตั้งแต่แรกจึงหมายความว่าสงครามจะจบลงตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่มด้วยซ้ำ

“เครือญาติของตระกูลของเบลลาบิตีและตระกูลของท่านเคานต์ลันโดก็จะไปเข้าร่วมด้วย ไม่มีใครกล้าดูถูกกองกำลังของฉันทันแน่นอน”

เลอันโตรดูมั่นใจเต็มเปี่ยม อาจจะเป็นเพราะมีนางสังหรณ์ว่าต้องชนะอย่างแน่นอน เขาจึงดูไม่หวาดกลัวเลยสักนิด

ฉันทุมมือของเลอันโตรด้วยมือทั้งสองข้าง ก่อนจะเงยหน้ามองเขา

“คืนนี้พักผ่อนให้เต็มที่นะคะ เพราะพรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า”

“เรอบอกว่านอนคนเดียวไม่ได้นี่ มานอนด้วยกันนะ”

“ฉันทไม่ยากรบกวนคนที่กำลังจะออกไปรบคะ”

“เปล่าอะหนอย ทำไมละ เมื่อวานไม่ค่อยดีหรือ”

“คะ?”

“ไม่ค่อยพอใจหรือ”

จู่ๆ บทสนทนาก็เริ่มแปลกไป เมื่อฉันเอียงคอด้วยความสงสัย เลอันโดรจึงคว้ามวดทันที

“แต่ฉันชอบนะ”

“คะ?”

“เธอคงจะไม่ค่อยชอบเท่าไรหรอก เข้าใจแล้ว”

“เปล่าค่ะ ฉันชอบมากๆ เลยค่ะ เพื่อเลอันแล้ว...”

“ถ้าจะทำให้ฉันก็มานอนด้วยกันสิ”

เขาคลายสีหน้าที่ดูเคร่งเครียดแล้วอมยิ้ม

มิน่าล่ะ กะไว้แล้วเชียว

“เดี๋ยวจะไม่ได้เจอกันอีกตั้งหลายวัน คืนนี้ต้องได้อยู่ด้วยกันทั้งคืนสิ”

เลอันโดรพูดประโยคที่ทำให้เขินจนต้องจิกเท้าได้เก่งเสียจริง ฉันรู้สึกว่ารอยยิ้มอันน่าหลงใหลของเขาดูน่าขนลุกอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะค่อยๆ ถอยหลังไปที่ละก้าว

“หนีทำไม”

เขาขึ้นไปบนเตียงและเอ่ยมาม

ฉันมองมือของเลอันโดรที่คว้าข้อเท้าฉันไว้อย่างนุ่มนวลแล้วส่ายหน้า

“เก็บแรงเอาไว้ น่าจะดีกว่าไหมคะ”

“ไม่”

“ไม่อะไรคะ”

“แปลกจัง เมื่อก็ยังบอกว่าชอบมากๆ อยู่เลย แล้วหลบทำไม”

“มันทำให้ฉันไม่ได้นอนนี่คะ”

คำสาปร้ายคุณชายชาตาน เล่ม 5

날것: 공작가의 하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Peony Publishing

날것: 공작가의 하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart

Copyright © Jooahri 2018 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2016 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Jooahri.

คำสาปร้ายคุณชายชาตาน เล่ม 5 / Jooahri : เขียน; Vitamin B : แปล จาก 날것: 공작가의

하녀로 빙의했습니다 A Tender Heart .— กรุงเทพฯ: พิโณนี่ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 384 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. Vitamin B, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7320-2